

VERSLAG NR. 8 VAN DE REIS VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO

OP ZOEK NAAR DE VERLOREN CAMERA

We zijn dus aangekomen op het eilandje Othonoi waar de zoektocht naar de daar acht jaar geleden vergeten camera van Nelie kan beginnen. Nelie denkt het restaurant te herkennen, maar ik ben niet zo zeker. In ieder geval weten ze niks van een rode camera en heeft het restaurantje sinds drie jaar een nieuwe eigenaar. Volgende restaurant weet ook van niets, maar daar zit wel dezelfde eigenaresse als acht jaar geleden. Nog een restaurant dat natuurlijk ook van niets weet. Dan herinner ik me dat in het restaurantje waar we de camera hadden laten liggen alles gedaan werd door slechts één man, hij stond in de keuken en bediende aan de tafeltjes op het strand. De volgende dag met deze informatie terug naar de eigenaresse die al meer dan acht jaar haar restaurantje heeft. Ze weet het gelijk, het

Het bewuste restaurantje.

is het restaurant dat Nelie herkende en waar we het eerst navraag hebben gedaan. De cirkel is rond en de camera, zoals we verwachtten, niet gevonden. Voordeel is dat we de paar restaurantjes en terrasjes hebben leren kennen en de smaak van café frappé en ouzo weer kennen.

BELASTING BETALEN

We maken van de gelegenheid gebruik om bij de Coast Guard/Port Police navraag te doen hoe we kunnen betalen voor onze vaarbelasting. Twee mannen in een piepklein kantoortje met daar boven hun woonvertrek en voor de deur een dikke terreinauto. Ze trekken alleen hun zwarte uniform aan als ze op de haven moeten zijn om de landvasten van de kleine veerboot aan te nemen en te kijken of daar alles goed verloopt. Innen van vaarbelasting doen ze niet, maar ze geven me het banknummer van het Ministerie van Financiën waar ik het geld naar over moet maken. Wel moeten we een gezondheidsverklaring invullen. Als ik aangestreept heb welke afschuwelijke ziektes we niet hebben, wil ik de volgende dag het formulier afgeven. Deur zit op slot. Na wat gerammel aan de deur komt er boven uit het raam een slaperig hoofd dat vervolgens zijn collega belt die ergens in een kroeg zit. Hij maakt een kopie van het formulier en geeft mij het origineel terug. Als ik vraag of hij een stempel op het formulier wil zetten weigert hij dat met het argument dat het dan een officieel document wordt. Dat is dus juist wat ik wil, maar hij is ook niet te vermurwen als ik zeg dat ik stempels prachtig vind en dat hij vast wel een heel mooi stempel heeft. Later heb we de € 66,= voor twee maanden vaarbelasting naar die rekening overgemaakt en hopen daarmee geen bureaucratische hindernissen meer tegen te komen.

VERWAAID

Het waait twee dagen met een kracht van 6 Bf en we besluiten die tijd in de haven te blijven liggen. We gebruiken het verwaaid liggen ook om wat reparaties aan het schip uit te voeren en de carburateur van de buitenboordmotor uit elkaar te halen. Voor dat laatste bestudeer ik eerst een paar YouTube filmpjes. Vervolgens bind ik

de motor vast aan een lantaarnpaal op de kade, waar havenmeester Yannis geregeld met zijn scooter langs komt om me te adviseren. Na de carburateur schoongemaakt te hebben zou ik de motor het liefst uitproberen achter de bijboot, maar die moet nog worden opgeblazen en dat wil ik met de harde wind van 6 Bf en de forse deining die er in de haven staat niet doen. Dat moet dus op een volgende plek. Ik ben benieuwd of het is gelukt. Dan heb ik weer wat geleerd. De deining in de haven zorgt ervoor dat de Alcedo heel hard aan de landvasten rukt. Het kraakt ondanks de schokdempers in de landvasten zo erg dat je bang bent dat de klampen uit het schip worden getrokken. Nelie brengt extra landvasten aan. We moeten dringend betere schokdempers kopen, want dit zullen we wel vaker tegenkomen.

OP WEG NAAR CORFU

's Nachts neemt de wind af en kunnen we toch goed slapen zodat we de volgende ochtend 27 augustus om 08.30 uitgeslapen vertrekken. Maar het is weer het bekende verhaal: geen wind dus op de motor varen. Van vroeger herinner ik me dat in de Ionische Zee over het algemeen 's ochtends nauwelijks wind staat en de wind in de middag vaak opsteekt met 4 – 5 Bf. Dus er is nog hoop. En ja na vijf uur motoren begint het te waaien, een bakstagswindje van 3 Bf. Zeilen omhoog en we zeilen nog drie uur tot we om 16.30 het anker laten vallen in de luwte van het

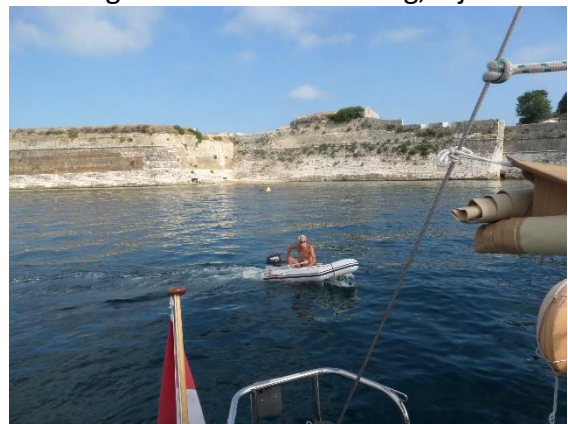
Venetiaanse kasteelfort bij de stad Corfu. Alle tijd om te zwemmen, te borrelen, te knuffelen, te lezen, plannetjes te maken, met Nederland te bellen, enz. Acht jaar geleden kwam hier zoon Jan van Nelie aan boord en toen hebben we de stad en het fort uitgebreid bezocht. Er vaart hier een boot die ik niet op de Middellandse Zee had verwacht. Een vergrote BM (16²) die rondjes rond de Alcedo zeilt en vertelt dat hij er twee uit Nederland heeft ingevoerd.

Helemaal in originele staat, alleen de mast was van aluminium.

ANKEREN OP STEEN

We naderen onze eindbestemming voor dit jaar en hebben alle tijd. De terugvlucht naar Nederland is geboekt voor 8 september. Omdat er 's ochtends geen wind staat nemen we alle tijd om uit te slapen en ga ik kijken of het schoonmaken van de carburateur van de buitenboordmotor effect heeft gehad. Bijboot opblazen en motortje er aanhangen. Wat een verrassing, hij doet

het weer. Ik heb geen idee hoe de

carbureteur werkt, maar het nadoen van wat ik op een YouTube filmpje zag, heeft dus resultaat gehad. Na de koffie halen we het anker op en laten de bijboot achter de Alcedo hangen om te ervaren hoe het

slepen daarvan bevalt. Als dat goed gaat hoeven we hem niet elke keer weer op te blazen en op te bergen. De wind blijft zwak, maar na een uurtje hijsen we de zeilen en gaan tegen de wind opkruisen met een matige snelheid van 3 kn. De wind valt nog een keer weg. Uiteindelijk kunnen we de helft van de tijd zeilen en laten in de grote baai op het eiland Paxoi het anker vallen. Als ik snorkelend kijk hoe het anker erin ligt ziet het er toch wel spannend uit. Het anker ligt op een recht steenplateau omringd door diepe spleten in de rots. Het anker moet niet gaan bewegen want dan kan het klem komen te zitten in één van de spleten. Dus maar hopen dat de Alcedo op het gewicht van het anker en de ketting op zijn plaats blijft liggen. Als het windstil blijft zal dat wel lukken. De volgende ochtend het schip recht boven het anker gevaren zonder aan het anker te trekken zodat het op het stenen plateau blijft liggen, wat mogelijk is omdat je in het heldere water het anker kan zien liggen.

BETALEN VAARBELASTING MISLUKT

We beginnen om 10.30 weer op de motor met wind 1 – 2 recht op de kop en gebaseerd op de windverwachting gaan we er van uit dat we 's middags kunnen zeilen. Tijdens het varen kijk ik of de

bankoverschrijving naar het Griekse Ministerie van Financiën voor de vaarbelasting is gelukt. Tot mijn verbazing zie ik dat het geld weer teruggestort is met de mededeling dat er een tweede handtekening ontbreekt. Ik snap er niets meer van en ga verder geen actie ondernemen in de hoop dat we geen controle krijgen voordat we op de werf in Vlichos liggen, waar we op het droge niet meer vaarbelastingplichtig zijn. We proberen te zeilen zodra er een beetje wind is. Halve wind dus we proberen de

gennaker nog een keer. Tegen de tijd dat die gehesen is komt het beetje wind recht van achter wat niet geschikt is voor de gennaker. Dus alles weer gestreken. Een uur voor de eindbestemming komt er eindelijk wind, maar dan hebben we geen zin meer om het zonnedak af te breken en de zeilen te hijsen. Weer een hele dag gemotord en we gooien het anker uit voor de stad Preveza. Een grote zeeschildpad steekt zo af en toe zijn kop nieuwsgierig boven het water. Morgen nog 20 mijl naar onze eindbestemming, de werf in de baai van Vlichos.

ZEILEND NAAR LEFKAS

Er staat zowaar een bakstagswind 2 – 3 Bf en we hijsen de zeilen. Op weg naar het eiland Lefkas, dat door een smal kanaal gescheiden is van het vasteland waarmee het doormiddel van een drijvende brug is verbonden. Het moet niet moeilijk zijn een betere verbinding te maken, maar als er een vaste brug komt in plaats van een drijvende verliest Lefkas zijn status als eiland en verliest dan allerlei privileges. Dus het blijft een drijvende brug die een hindernis is voor de scheepvaart en het wegverkeer. De brug draait elk heel uur en als wij er aankomen liggen er al 15

scheepen te wachten en als de brug opengaat zijn we van onze kant met 25 schepen. De brug blijft daar wel 20 minuten voor open wat een lange file

De drijvende brug.

auto's op het land tot gevolg heeft. Na de brug moeten we met alle schepen door een 5 mijl lang kanaal met een achterlijke wind van 4 – 5 Bf. Geen van de schepen

hijst een zeil en we vragen ons af of je wel in het kanaal mag zeilen. We nemen het risico, hijsen het zeil en hebben een prachtige zeiltocht. Vijf mijl voor de baai van Vlichos, onze eindbestemming van deze reis, gooien we het anker uit in een baai om te genieten van de rust en het warme heldere water, voordat morgen de drukte begint van alles regelen om het schip op de wal te krijgen waar ze tot volgend voorjaar op ons kan wachten. Ik zoek een baai op die ik nog ken van 8 jaar geleden. Een prachtige rustige baai waar je vlakbij een leeg strand kon ankeren. Als we rond de kaap de baai indraaien weet ik

niet wat ik zie en hoor. Muziek schalt uit luidsprekers en het strand zit vol met mensen onder parasolletjes. Er is nu een grote uitspanning die waterfietsen en kano's verhuurt. Ook liggen er zo'n 25 zeilboten voor anker. Maar toch kan de dag niet kapot want we hebben vandaag eindelijk heerlijk gezeild.

WATER-GAS-ELEKTRICITEIT

We zijn sinds het vertrek uit Othonoi, vier dagen geleden niet aan land geweest omdat we steeds voor anker lagen. De elektriciteitsvoorziening is geen probleem omdat de zonnepanelen de accu's volhouden. We hebben zelfs koud bier uit de koelkast. De watertank van 200 liter is nog halfvol. Wel was vanavond tijdens het eten koken de gasfles leeg, maar dat was dan ook de fles waar we mee uit Nederland vertrokken. Twee en een halve maand met één gasfles van 6,5 kg is niet

slecht. We vertrokken met drie volle flessen, dus we kunnen nog even vooruit. Komende week toch maar kijken of we de fles hier weer gevuld kunnen krijgen. Het normale weerpatroon is ook ideaal om te ankeren. 's Ochtends weinig wind, 's middags stevige wind en 's nachts windstil, zodat je 's nachts niet achter je anker ligt te dansen en slecht slaapt omdat je je zorgen maakt of het anker wel houdt. Helaas houdt het weerpatroon zich hier niet altijd aan. De stevige middagwind heeft nogal eens verstek laten gaan.

DE WERF IN VLICHO

De volgende ochtend zeilen we de laatste vijf mijl naar onze eindbestemming, de werf in de baai van Vlichho waar de Alcedo op het droge gezet wordt om daar te wachten op onze terugkomst volgend voorjaar. Vlichho is van 2010 tot en met 2012 mijn thuishaven geweest en het voelt een beetje als thuiskomen. Zeker als de bakker in het dorp me herkent en na vijf minuten me Fred noemt. Wat moet die man een ijzersterk geheugen hebben. Bij de werf

meren we af langs een paar oude schepen, die rijp voor de sloop zijn en ik meld me op het kantoor van de werf. Daar zit de dochter van een kennis die regelt dat de Alcedo morgen uit het water gaat en dat er binnen een uur een huurauto op de kade staat. 's Avonds gaan we langs bij vrienden, waar we de sleutel krijgen van een appartementje van een vriendin die even in Nederland is. Wat een luxe; van de

warme boot waar we de laatste nacht bont en blauw zijn gebeten door de muggen naar een relatief koel appartementje met een balkon dat uitkijkt over de bergen en de baai. Het op het droge zetten gebeurt met een

hydraulische wagen waarna het schip vakkundig op blokken wordt gezet en met stempels ondersteund. En nu maar hopen

dat er deze winter niet, zoals negen jaar geleden, een kleine orkaan over de baai komt. Toen is de helft van de schepen op de wal omgevallen. Zo een orkaan passeert gemiddeld eens in de tien jaar.

Statistisch gezien zijn we dus weer aan de

beurt. Ik geniet van de klassieke werf. Grote schepen worden nog met houten sleden die goed ingevet worden op de wal getrokken. Er wordt veel aan grote houten schepen gewerkt. Een vakman zit dagenlang een schip te brewen.

DE LAATSTE LOODJES

De laatste dagen zijn we bezig geweest met het schip. Zeilen eraf, slangen van de WC doorspoelen met azijn, motorolie verversen, de sprayhood en de huik van het grootzeil naar de zeilmaker voor reparatie, een dekzeil maken om het schip te beschermen tegen het felle zonlicht, vetkoord van het schroefaslager vervangen, zout van het schip spuiten, enz., enz. Gelukkig hebben we ook nog tijd om vrienden te bezoeken en gezellig bij te praten. We gaan morgenochtend vroeg naar het vliegveld waar we de huurauto op het parkeerterrein achter kunnen laten met de sleutels onder de bestuurdersstoel. Wat is het leven hier toch relaxed. We kijken er naar uit om hier volgend jaar

met volle teugen van te genieten. Eerlijk gezegd hebben we ons dit jaar een beetje gehaast omdat we terug willen zijn voordat we vast komen te zitten door een COVID-19 lockdown. Missie geslaagd!

Provisorische dektent tegen de zon die naar ik hoop de winterstormen overleefd.

WIJSHEID VAN DE DAG

YOU CAN'T CONTROL THE WIND, BUT YOU CAN ADJUST THE SAILS. Deze wijze tekst stond op een shirt van één van de werknemers op de werf.

Uitzicht vanaf balkon van ons appartement.

